

Thema: *'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet... en het is God?!'*

Bijbelgedeelten: *Jeremia 1: 4 – 12; Hand. 9: 1 - 7*

Gesprek over het thema:

Ik kwam op dit thema naar aanleiding van allerlei discussies van de laatste tijd: over een 'memo' tijdens de kabinetsformatie, over de feiten van de MH17-ramp, maar ook over uitspraken over 'God'.

Discussies, die allemaal blijven steken in: 'de één ziet het en de ander niet'. Het willen bewijzen van wat je zelf ziet of denkt aan de hand van concrete voorbeelden in de werkelijkheid.

Uiteindelijk blijft dan de vraag hangen: 'hoe kom je aan de waarheid voor iedereen?

Het aardige van 'ik zie, ik zie...' is, dat het een kinderspelletje is, dat toch iets van een kern naar boven brengt, zowel mbt het leven, als mbt het geloof.

Wat gebeurt er precies, als iemand zegt: 'ik zie, ik zie, wat jij niet ziet...?'

Dan zegt hij, dat hij iets ziet, waarvan hij denkt, dat jij het niet ziet en dat jij moet proberen dat ook te zien!

Het gaat dan om het proces van het noemen van een 'woord' naar de bevestiging ervan in de 'werkelijkheid'.

- Als het om **een kleur** gaat, dan gaat het erom dat je, met het beeld van een kleur in het hoofd om je heen kijkt op zoek naar het juiste voorwerp
- Dat geldt ook voor de omschrijving van **een dier**
- Het wordt iets moeilijker wanneer het zou gaan om **'iemand, die heel blij is'** of een **'dokter'**, een **'allochtoon'** of een **autochtoon**, of een **'ex-'**
Ja, dan moet je ook echt al iets meer van iemand weten... om de goede persoon te vinden

Op zoek naar bevestiging in de werkelijkheid aan de hand van het plaatje (cq. de omschrijving of het beeld) in je hoofd.

Maar hoe zit het dan met het zinnetje: *'ik zie, ik zie wat jij niet ziet... en het is God.'*?

Wat voor plaatje heb jij dan in je hoofd... en de ander?

Met dat plaatje in je hoofd op zoek naar bevestiging in de werkelijkheid.

Op zoek naar dingen in de wereld, die passen bij dat plaatje.

Waar zou het dan om kunnen gaan?

- iets wonderbaarlijks
- iemand wordt beter, het gebed wordt verhoord
- rampen als straf van God
- je krijgt wat je aan God vraagt
- dankbaar voor dingen, die jij mooi vindt
- enz.

Het 'zien' van God hangt dus af van het verhaal en het plaatje aan de ene kant en aan de andere kant van de bevestiging ervan in de dingen en gebeurtenissen in de werkelijkheid.

NB *Dat zou wat mij betreft best wel één van de redenen kunnen zijn, waardoor mensen afgehaakt hebben van het geloof in God. Mee als gevolg van de verhalen en de beeldvorming in de opvoeding thuis en in de kerk, die niet blijken te kloppen met wat ze in de werkelijkheid ervaren!*

'Niemand heeft ooit God gezien', zegt de Bijbel.

En toch zijn er verhalen van God en gebeuren er dingen in de werkelijkheid, waarvan mensen zeggen dat ze 'God laten zien...'
Genoeg stof voor onze overdenking...

Overdenking

'ik zie, ik zie, wat jij niet ziet... het is God?!'

We hebben **twee verhalen** uit de Bijbel gelezen om even bij stil te staan.

1. Jeremia, uit het priestergeslacht, midden in de geschiedenis van Israël en Juda. Rondom het einde van Juda, rondom de ballingschap.

Uit het priestergeslacht: hij weet van de hoed en de rand van het leven en van de godsdienst van Israël.

Hij wordt een vurige prediker (cq. profeet) tegen onrecht en de gevestigde orde.

Wij lezen van zijn begin, zijn roepingservaring

Het begint al met de ontdekking, dat hij een plaats heeft in het Grote Verhaal van God: **'voor je geboorte kende ik je al'**

Je zou kunnen zeggen: 'het verhaal van God wil ontdekt worden in het leven van Jeremia en... Jeremia ziet dat niet, is onzeker.

Er zitten allerlei argumenten in de weg: jong, angst, stotteren, enz.

Het verhaal leidt nog niet tot 'zien'.

En dan ineens de ontdekking, aan de hand van een takje van de amandelboom. Ik zou het 'bewustwording' willen noemen.

Daarbij moet ik even iets zeggen over de vertaling van het woord 'amandeltwijg' en de betekenis die eraan gegeven wordt in de Nieuwe Vertaling. Die betekenis vind ik wat beredeneerd en hij doet geen recht aan de grondtekst (= het hebreuws). Het woord, dat in het hebreuws gebruikt wordt voor 'amandeltwijg' heeft dezelfde betekenis als het woord 'waken'. Dus in het hebreuws klinkt het: "wat zie je Jeremia?" Een 'waak'-boom." "Dat heb je goed gezien: Ik 'waak' over mijn woord om dat te doen!"

Het takje krijgt voor hem ineens betekenis als associatie met het verhaal van God. En als je je ook nog realiseert, dat het bij amandelbomen vaak om een heel veld gaat (te vergelijken met de appelbloesem in een boomgaard) dan is er sprake van iets overweldigends. Misschien wel als opstapje naar alles wat je om je heen ziet als getuigenis van het 'waken' van God.

'Telkens wanneer je dat takje ziet...'

En dan komt Jeremia in beweging en uit de verf.

Als profeet en als woordvoerder van het verhaal van God, in een boek vol symboliek (je zou kunnen zeggen met veel 'zie'-dingen)

Zo is dat takje niet een magisch wonder, maar krijgt het 'alledaagse' takje betekenis, als steuntje in de rug.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet...', voorbij de logica van argumenten.

Niet: bedenk maar iets, een takje of zo, maar een takje doet je zich voor, komt op je pad.

'Als je dat takje ziet, denk dan automatisch aan mij: Ik ben om de hoek...!'

NB Het is niet bedoeld als bevestiging van wat Jeremia aan het doen was, in de zin van:

Goed Bezig...! Het is een bevestiging van wat al in hem sluimerde: er wordt iets wakker gemaakt, dat al in hem aanwezig was. Hij durft het nu aan! Bewustwording dus!

Het andere verhaal:

2. Saulus op weg naar Damascus.

Een heel ander mens: vol vuur, vol overtuiging, voluit op weg om te scoren met zijn geloofsovertuiging. Voor God aan het werk!

En dan heb ik toch iets van een vraagteken...

Mensen, die zo volop en vol vuur bezig zijn, hebben haast bevestiging/succes nodig op basis van resultaten om anderen en daarbij ook zichzelf te overtuigen en de (vaak kleine) tegenstemmetjes de mond te snoeren.

En dan die gebeurtenis bij Damascus: Licht en Geluid, een Blikseminslag...

Anderen horen geluid en Saulus hoort een stem (zijn interpretatie):

'Waar ben jij in 's hemelsnaam mee bezig?'

Hij dacht, dat hij alles goed zag, maar hij zag niets meer.

Die blikseminslag zet alles op losse schroeven. Het zal nooit meer hetzelfde zijn.

Dat wat in hem als zacht stemmetje aanwezig was, wordt aangeraakt en komt tot leven in de vraag naar het goede verhaal van God.

Zijn verhaal en beeldvorming over God moeten helemaal worden bijgesteld. Dat gebeurt in Damascus en hij wordt een ander mens, met een nieuwe naam: Paulus.

Het Goede Verhaal van God is te vinden als rode draad in de Bijbelse verhalen, in de geschiedenis van Israël en is uiteindelijk zichtbaar en tastbaar geworden in het verhaal van Jezus.

Het voorbeeld van *'ik zie ik zie wat jij niet ziet'* is het verhaal van Jezus die in onze werkelijkheid het verhaal van God heeft laten zien in de vorm van:

'Liefde, die zichzelf niet zoekt' en

het 'zien' van mensen: 'met ontferming bewogen'.

Dat is, wat mij betreft, het verhaal van God

En als je God wilt zien/ervaren, is dat het plaatje in je hoofd om mee te zoeken:

Voorbeelden van *'liefde die zichzelf niet zoekt'* (= geen eigen belang) en van

'met ontferming bewogen' (= aangeraakt door wat je 'ziet')

Dat helpt je te schiften in je ervaringen, maar ook in de verhalen van de Bijbel. Te schiften tussen verhalen, die duidelijk met het eigen belang van mensen te maken hebben (o.a. God voor je karretjes spannen) en verhalen, die daaraan tegendraads zijn. Voorbij de logica van argumenten. Op die manier zie je duidelijk het onderscheid tussen het verhaal van de mens en het verhaal van God, dat af en toe zichtbaar is.

En dat schiften blijft niet beperkt tot de Bijbelverhalen, maar vindt ook plaats in de (kerk)geschiedenis en in de ervaringen van vandaag.

Uiteindelijk gebeurt er pas wat, wanneer je het zelf ziet: bewustwording

De verhalen van de Bijbel helpen je op pad met het schiften.

Ik zie ik zie wat jij niet ziet

De vraag is voor iedereen hetzelfde, maar de bevestiging is vaak verschillend. Zoals we in de beide voorbeelden uit de Bijbel zagen:

- *'een steuntje in de rug'* bij onzekerheid. Iets van elke dag weer opnieuw om ons eraan te herinneren, dat God om de hoek is.
- soms een heftige confrontatie met de vraag: *'waar ben je in 's hemelsnaam mee bezig?'*

Dan kun je zoeken naar houvast als iets van buitenaf: een wonder of zo, maar in wezen gaat het om het houvast van binnen, via het (aan)geraakt worden van wat er soms in een heel klein stemmetje al aanwezig is van het Verhaal van God:

'je mag er zijn, met al je kwetsbaarheid. Met je kleine stemmetjes die zo vaak overruled worden door de logica van argumenten.

Weet, dat jij een plaats hebt in het Verhaal van God, van den beginne:

'voordat je geboren was, kende Ik je al' geldt ook voor jou!

'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet...':

Soms als je elkaar in de ogen ziet

Of als je elkaar niet in de ogen kunt kijken

Soms als je jezelf in de ogen van de spiegel ziet

Of: misschien buiten in de natuur, even overweldigd door wat er is...

De logica en argumenten voorbij

Hedendaagse voorbeelden: 'het jongetje Tijn' (je weet wel van het nagellakken...):

Eigenlijk gaat het niet om het jongetje zelf, maar worden via hem zoveel mensen aangeraakt.

Oftewel het raakt de kleine stemmetjes aan van het Verhaal dat in mensen al aanwezig is.

Het laat zien, dat er meer van het Verhaal van God in mensen aanwezig is, dan dat men zich bewust is. Datzelfde zagen we ook bij het interview en afscheid van burgemeester van der Laan van Amsterdam.

En... een voorbeeld van confrontatie was toch wel dat dode jongetje op het strand, waardoor mensen over de hele wereld geconfronteerd werden met de vraag: 'waar zijn we in hemelsnaam mee bezig?'. Jammer, dat er toen na dat moment van bezinning geen blijvende verandering is gekomen.

Zo dichtbij als de 'amandeltwijg', waar je vaak aan voorbij loopt (zoals aan de 'vergeetmijnietjes')

Of zo heftig en confronterend als de bliksem of donderslag bij heldere hemel.

'Ik zie ik wat jij niet ziet...'

Wat heb jij in je hoofd?

De God van het verhaal van liefde en in ontferming bewogen of de God voor je karretje...

Als ik eerlijk ben zie ik niet God rechtstreeks, maar wel het verhaal van God in de toegestoken hand van het kind...

In de ogen van de mens met verdriet...

in de melodie van liefde, die dwars door alle gebeurtenissen heen klinkt: 'as it is in heaven'

Amen